

Uvod

Imajući u vidu da su alati i koncepti u strateškom menadžmentu razvijeni u privatnom sektoru, postavlja se pitanje da li je valjano primeniti ih i u organizacijama javnog sektora?

Naravno, vladini reformatori širom sveta tokom poslednje 3 decenije su mislili upravo tako. Njihovi napori da uvedu više menadžmenta «nalik na biznis» i tržišne discipline u javni sektor uključili su usvajanje tehnika strateškog menadžmenta. 70-e i 80-e su bile godine usvajanja takvih alata kao što su korporativno planiranje, postavljanje ciljeva, određivanje budžeta programa i menadžment pomoću rezultata, npr. U Inicijativi za Finansijski menadžment (FMI) u UK, i slične inicijative pokrenute drugde (Pollitt, 1990., Boston i ostali, 1991., Alford, 1998b). Sledeći talas tokom 90-ih karakterišu napori da se stvore unutarvladine bliske veze između potrošača i agencija za pružanje usluga, gde se ove poslednje već podvode pod disciplinu «kvazi-tržišta» (Lowerz, 1998.), omogućujući im da usvoje dugoročna strateška gledišta i da se usredsredi na svoje misije. Ovo je bila logika inicijative «sledećih koraka» u UK i pokreta «Vlada koja vrši reinencije» u SAD i drugde (koji je tražio «vladu koju pokreće misija» i «razdvajanje kormilarenja od veslanja» (Osborne i Gaebler, 1992, Alford i O'Neill, 1994. Jordan i O'Toole, 1995.)

Međutim, neki naučnici i praktičari iz javnog sektora ispitivali su valjanost pristupa korporativnog menadžmenta u kontekstu vlade, naglašavajući da su ta dva sektora različita i da zahtevaju različite pristupe menadžmentu (Pollitt, 1990, Hood, 1991., Frederickson, 1997.) Kao eho mnogobrojne literature (Rainey i ostali, 1976., Allison, 1980, Gunn, 1987., Perry i Rainey, 1988.), oni ukazuju na izrazite razlike političkih, etičkih i organizacionih dimenzija javne administracije, i pitanje je da li je koncept koristan u poslovanu takođe valjan i za vladu. U stvarnosti, kao što bi mnogi učesnici debate potvrdili, javni i privatni sektor nisu dva različita i unutrašnje homogena domena. Vrlo malo organizacija su čisto javni ili čisto privatni- većina njih se nalazi negde u kontinuumu između ta dva ekstrema. Zaista, vladine reforme su bile projektovane da uvedu mehanizme privatnog sektora u vladine agencije upravo da bi ublažila njihovu orijentaciju ka javnim uslugama.

Nadalje, samo jedna vrsta strateškog menadžmenta je obično bila predmet debate- racionalno planiranje prema jasno definisanim koherentnim ciljevima. Ovo je uglavnom to što je informisalo vladine reformatore u njihovim zvaničnim propisima i zakonodavstvu koje to omogućava (iako su mnoge organizacije javnog sektora pokušale različitije pristupe). Ovo je stvorilo očoglednu metu za njegove kritičare, počev od Lindblomove (1959.) čuvene formulacije «nauke mukotrpnog dostizanja cilja uprkos sopstvenoj neefikasnosti»).

U stvari, postoje mnogi pravci razvoja teorije strateškog menadžmenta (radi istraživanja vidi Johnson i Scholes, 1999. Poglavlje 1). Neki od njih, prvenstveno propisivi u prirodi, su o sadržaju strategije, i bave se onim što organizacija treba da radi. Oni uključuju: ideju strategije kao «postavljanja dugoročnog pravca», strategiju kao «pozicioniranje» ili «određivanje delokruga rada», strategiju osiguranje «pravog mesta i mere» ili usklađivanje između okruženja, organizacionih kapaciteta i vrednosti ili ciljevač i strategiju kao rastezanje jasno izdvojenih kompetencija organizacije da bi se dobile bolje vrednosti i predvideli zahtevi okoline. Drugi su zaokupljeni povećanjem našeg razumevanja procesa strategije, tj. Kako je strategija formulisana i implementirana. Model racionalnog planiranja citiran gore je jedan od ovih, ali ostali uključuju «logički inkrementalizam», teoriju haosa, institucionalnu teoriju i populacionu ekologiju- koje će biti obrađene kasnije.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com